

Sygn. akt IV CSK 576/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa D. N. i J. N.
przeciwko M. K. i J. K.
o ustalenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
odstępuje od obciążenia pozwanych kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma

ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazali na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035 i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyvodu nie zawiera.

W judykaturze podnosi się, że zgodnie z art. 31 ust. 2 u.k.w.h. wpis potrzebny do usunięcia niezgodności między treścią księgi wieczystej, a rzeczywistym stanem prawnym może nastąpić na podstawie orzeczenia sądu lub innych odpowiednich dokumentów. Orzeczeniem wykazującym niezgodność w rozumieniu tego przepisu jest wyrok stwierdzający nieważność umowy, na podstawie której dokonano w księdze wieczystej wpisu nowego właściciela nieruchomości, wiążący na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. sąd wieczystoksięgowy. Uwzględnienie wniosku o wpis w księdze wieczystej na podstawie wyroku stwierdzającego nieważność umowy przez wykreślenie nowego właściciela powoduje przywrócenie wpisu prawa własności osoby ujawnionej wcześniej w księdze wieczystej jako właściciel. Wyrok sądu stwierdzający nieważność

umowy, na podstawie której ujawniono w księdze wieczystej prawo własności nieruchomości może stanowić podstawę wpisu potrzebnego do usunięcia niezgodności między treścią księgi wieczystej, a rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości, jeżeli w chwili rozpoznawania wniosku o wpis (wykreślenie dotychczasowego wpisu) rzeczywisty stan prawny nieruchomości jest zgodny ze stanem wynikającym z wpisu dokonanego przed zawarciem tej umowy. W przypadku uchylenia podstawy prawnej wpisu powodującego, że stan prawny nieruchomości jest taki, jaki był przed zawarciem umowy, nie zachodzi konieczność wytoczenia powództwa na podstawie art. 10 u.k.w.h. w celu usunięcia niezgodności stanu prawnego księgi wieczystej z jej rzeczywistym stanem prawnym, (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2006 r., I CSK 151/06, LEX nr 1170208, z dnia 25 sierpnia 2011 r., II CSK 665/10, OSNC-ZD, 2012, nr C, poz. 50 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2011 r., IV CSK 13/11, LEX nr 1111005).

Przytoczone orzeczenia Sądu Najwyższego świadczą o tym, że oprócz odmiennej wykładni art. 189 k.p.c. zaprezentowanej w skardze kasacyjnej istnieje kierunek interpretacji tego unormowania dokonanej przez Sąd Apelacyjny. W tym stanie rzeczy brak podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a skarżący nie podnieśli innych przesłanek, które mogłyby dać pozytywny wynik przedsięwzięcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).